

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

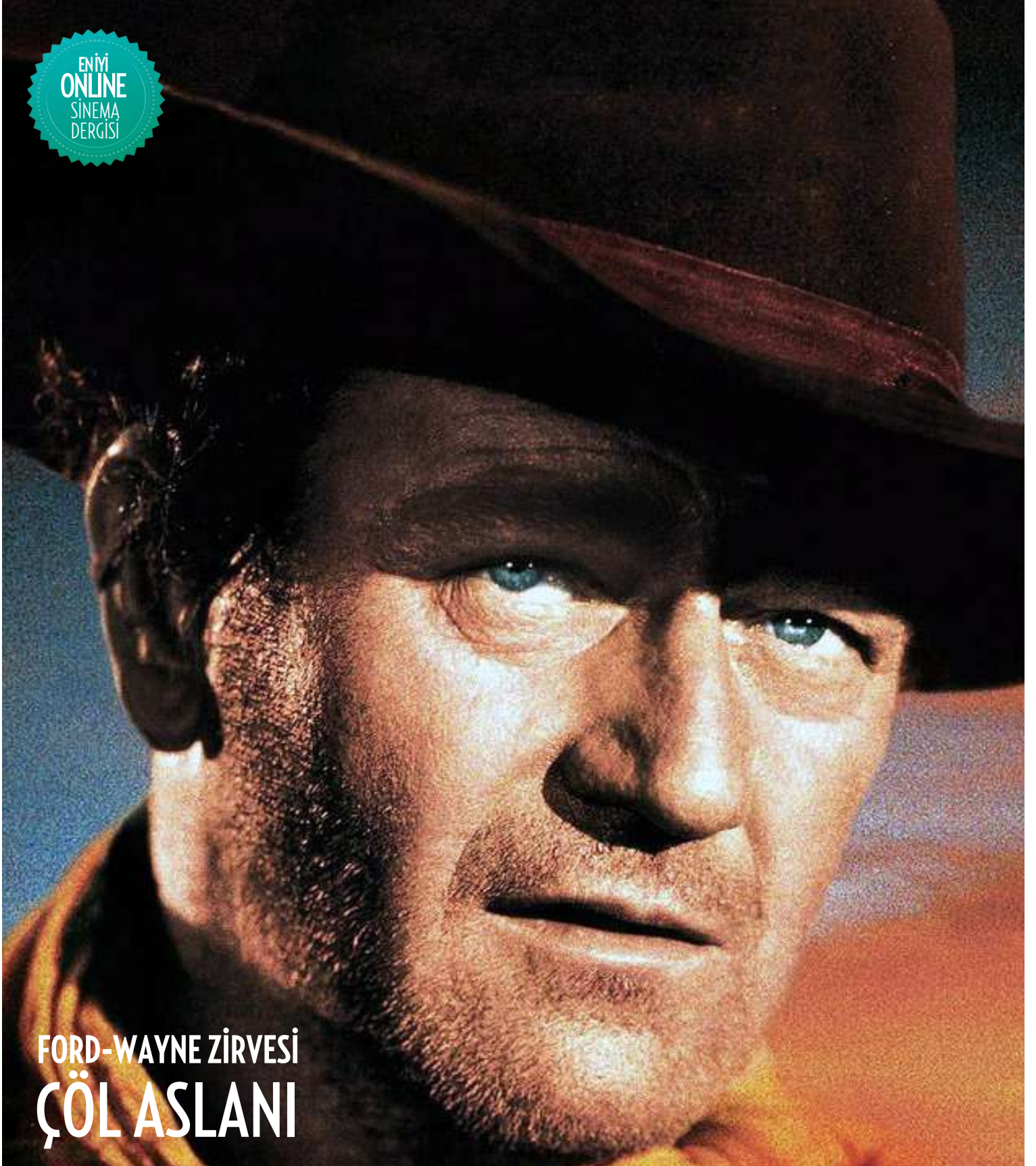
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORD-WAYNE ZİRVESİ
ÇÖL ASLANI

IRON MAN'İN YÖNETMENİNDEN

DANIEL
CRAIG

HARRISON
FORD

OLIVIA
WILDE

KOVBOYLAR VE UZAYLILAR

COWBOYS & ALIENS

ŞİMDİ
DVD, VCD VE BLU-RAY™ DE

DREAMWORKS
PICTURES

© 2011 Paramount Pictures. Tüm Hakları Saklıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

tiglon

"PEACE AT HOME, PEACE IN THE WORLD!"

HAFTA BAŞINDA BİR ANDA İSTANBUL'U FELÇ EDEN KAR YAĞIŞI, RTÜK'ÜN ARTIK TİKSİNTİ UYANDIRAN SANSÜR kararları ve Meltem Cumbul'un Altın Küre ödül töreninde yaptığı kısa konuşma, hem gündelik hayatımızı hem de sosyal medyayı ziyadesiyle meşgul etti.

Şüphesiz bir Türk sanatçının, dünyanın en popüler ödülllerinden Altın Küre'de boy göstermesi, heyecan verici olduğu kadar takdiri de hak eden bir gelişme. Ancak hem bizde hem de yurt dışında basın bu konuşmaya anlam verememesi, 'başarıyı çekememezlik'ten ziyade durumun tuhaflığıyla ilgiliydi. Elbette Meltem Cumbul'un 1990'ların ortasından itibaren TV dizileri ve kimi önemli sinema filmleriyle bina ettiği çarpıcı oyunculuk kariyerini kimse yadsımıyor. Bilhassa 2000'lerde rol aldığı "Abdülhamit Düşerken" (ki kendisine Altın Portakal kazandırdı), Fatih Akın başyapıtı "Duvara Karşı" (Gegen Die Wand), Yavuz Turgul'un aşk destanı yazdığı "Gönül Yarası" ve son olarak oyunculuk eğitimi aldığı ispatı olan "Labirent" filmleriyle artık ciddiye alınması gereken bir isim kendisi. Buna kimsenin itirazı yok. Ancak sinema ve TV alanında en iyilerin seçildiği bir ödül gecesinde "İyi akşamlar... Ben bu ödül törenini izleyerek büyüdüm... Yurtta sulh, cihanda sulh!" şeklinde özetlenebilecek bir konuşmayla sahnede yer alması, yalnızca Amerikalıları değil, bizi de şaşırtmadı mı? Üstelik törenden önce, 'en iyi yabancı film' dalında ödül vereceği söylenirken...

Sonradan, bu uygulamanın yeni başladığı ve bundan sonra her sene törende, farklı ülkelerin 'uluslararası star' adayı oyuncularına böyle bir 'kendini gösterme fırsatı' sunulacağı dile getirildi. Cumbul

da bu uygulamanın ilk örneği idi. Ama asıl mesele sanırım, sahnede bir çırpıda ne söylemek istediği ve orada ne aradığı anlaşılamayan Cumbul'un bu payeyi hak edip etmediği değil, kendisini daha yukarılarda görme arzumuzdu. Belki de, bu filmlerinden biriyle oyunculuk ödülü alırken... Umudumuzu gelecek yıllara havale ederken ve kendisinin sahnede söylediği 'yurtta sulh' sözü henüz dolaşımdayken, 'yurtta barış'ı bu topraklara hep çok görenlerin istediği oldu. Mahkemenin Hrant Dink cinayetini 'milliyetçi çocukların işi' olarak tanımlaması üzerine adalete olan inanç ve güven duygusu derinden sarsılırken, yine sosyal medyada kabarmış milliyetçi duyguların zehirli dili hakimiyetini ilan ediverdi. "Hepimiz Ermeniyiz" sloganının aslında 'o acıyı paylaşmak', kendini o acıyı çeken insanların yerine koyarak empati kurmak anlamına geldiğini dahi anlamayanlar, hazırda bekleyen ırk, din ve milliyetçilik kalkanlarını çıkarıverdiler. Keşke onlara "Ölü Ozanlar Derneği" (Dead Poets Society) veya "Vücut Dili" (In & Out) filmlerini seyretebilmek ve final sahnelerinin ne anlama geldiğini anlatabilmek mümkün olsa...

Neyse ki bu ülkede halen Türk, Kürt, Ermeni, Yahudi, Rum, Çingene, Alevi, Hristiyan, ateist, eşcinsel gibi, saydığımız saymadığımız ne kadar renk ve çeşitlilik varsa, hep beraber bir arada yaşamayı isteyen, 'öteki' olmadan kendisinin de eksik kalacağını bilen nice güzel insan mevcut. Perşembe günü "Faşizme inat, kardeşimsin Hrant" sloganıyla yürüyen binlerce insan da bunun kanıtı. Umalım ki, her gün birbirlerine "Selamün aleyküm" diyen insanlarımız da, bu iki kelimenin Türkçede "Barış içinde yaşam" anlamına geldiğini ve başka türlü bir yaşamın mümkün olamayacağını bir an evvel fark ederler...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, JANET BARIŞ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MURAT ERŞAHİN, ERMAN ATA UNCÜ, MUHSİN AKGÜŖ

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Düşler Bahçesi (We Bought A Zoo);
Neşeli Ayaklar 2 (Happy Feet Two); İçimdeki Şeytan (The Devil Inside).

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

14 TRENDEKİ YABANCI

SIYAD'ın geleneksel ödülleri final gerçekleşti,
ama her yılki gibi 'garip' tartışmaları da beraberinde getirdi.

16 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Western türünün büyük ustası John Ford, fetiş oyuncusu John
Wayne'le 'arayış'a odaklanıyor bu kez: "Çöl Aslanı" (The Searchers).

18 ÖLÜM KARARI

Bu hafta gösterime giren "İçimdeki Şeytan", 'şeytanlı' filmlerin
önemli bir örneği değil ama bu listeyi hazırlamak için motive etti bizi.

22 LEKELİ ADAM

Sidney Lumet, Sean Connery'yi hırsız olarak portrelediği filmiyle
'ilginç' bir sonuca ulaşıyor: "Korkunç Soygun" (The Anderson Tapes).

24 AİLE OYUNU

Jesus Christ Superstar; Bir Zamanlar Anadolu'da;
Yastık Sohbeti (Pillow Talk); Üç (3).

32 SAPIK

Arka Pencere facebook Anketleri-7;
Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri 2012; Altın Küre Ödülleri 2012;
44. SIYAD Türk Sineması Ödülleri; SIYAD'ın yabancı film seçimleri.

DÜŞLER BAHÇESİ

ORJİNAL ADI We Bought A Zoo

YÖNETMEN Cameron Crowe

OYUNCULAR Matt Damon,

Scarlett Johansson, Thomas Haden Church, Colin Ford, Maggie Elizabeth

Jones, Angus Macfayden,

Elle Fanning, Patrick Fugit,

John Michael Higgins, Carlo Gallo

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 124 dk.

DAĞITIM Tiglon

B AZI YÖNETMENLERİ BELLİ MERAKLARI YÜZÜNDEN SEVERİZ. DERTLERİ, TASALARI açık ve basittir. Kolayca empati kurarız. Hatta bu, kimilerince 'hafif'

bulunabilecek Cameron Crowe gibi yönetmenler için de geçerlidir.

Crowe bağımsız, mütevazı gençlik filmleri ve romantik komedilerle tanındı, sevildi. 1989 tarihli "Bana Sevdiğini Söyle" (Say Anything...), 1992'de çektiği "Bekarlar" (Singles) böyle filmlerdi. Aşkı arayan karakterlerden mürekkep bu iki filmi 1996'da "Yeni Bir Başlangıç" (Jerry Maguire) takip etti. Film beş dalda Oscar adayı olunca, Cameron Crowe da anaakim sinemada adı sıkça zikredilir bir isme dönüştü. 2000'de çektiği, bugün en iyi filmleri arasında gösterilen "Şöhrete Bir Adım" (Almost Famous) kuşkusuz en kişisel projesiydi çünkü kendi gençliğinde Rolling Stone'da müzik yazarlığı yaptığı yıllarda yaşadıklarını kaleme almıştı. Ardından, yeniden çevrimlerin bu derece tadının kaçmadığı bir dönemde son derece iyi bir İspanyol filminden ("Aç Gözünü/Abre Los Ojos") bir başka iyi film türetmeyi başardı: "Vanilla Sky" ... Dört yıllık aradan sonra, 2005'te "Elizabethtown"la bir 'memlekete dönüş' hikayesi anlattı. Lakin film hem gişede hem de eleştirmenler nezdinde pek ilgi görmedi. Altı yıllık bir suskunluğun ardından da bugün kapımızı "Düşler Bahçesi"yle çalıyor. Hâlâ hatırı sayılır bir hayran kitlesi bulunan Cameron Crowe için bu film önemli bir sınav olacaktı çünkü yeteneğinin tükendiğine dair kuşkuvar ancak böyle dağılabilecekti. O zaman sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim ki, "Düşler Bahçesi" geride bıraktığı altı parçalık filmografisine yakışmayacak denli 'Hollywood işi' bir film. Cameron Crowe sinemasını bugüne dek özel kılan şey sonu başından belli Hollywood formüllerine pek yüz vermemesiydi. Onun sinemasının kendisine özgü tatları vardı. Bir kere müzik yazarlığından geldiği için sahnelerinin üzerine şarkı döşemede üstün bir yeteneği, karakterler arasındaki ilişkileri işlemede sıradışı bir tarzı vardı. "Düşler Bahçesi"nde de Cameron Crowe sinemasının

alametifarikası sayılabilecek pek çok öğeye sahip kimi sahnelere zaman zaman rastlamak mümkün. Lakin bunun yanında kendisine özgü iyi kötü bir vizyonu olan böyle yönetmenin tümüyle sırtını 'formül sineması'na yaslaması bir geriye gidiş, orası kesin!

Benjamin Mee (Damon), Güney Kaliforniya'da bir gazetede çalışıyor. Okul çağına gelmemiş küçük bir kızı, bir de yeniyetme oğlu var. Kısa bir süre önce karısını kaybetmiş. Oturdıkları evden taşınmaya karar verince emlakçının gösterdiği hiçbir ev içlerine sinmiyor. Son olarak, bir süre önce kapatılan bir hayvanat bahçesi üzerindeki ev özellikle bahçedeki hayvanlardan dolayı kızı Rosie'nin ilgisini çekiyor. İş gereği yıllarca maceradan maceraya koşmuş Benjamin orayı satın almaya karar veriyor ve bu niyetini de şöyle gerekçelendiriyor: "Yıllarca birçok serüvene tanık oldum ama asla bir serüvenin parçası olmadım!" Arkadaşlarından uzak kalacak oğlu Dylan'ın tüm itirazlarına rağmen o evi almaya, dahası hayvanat bahçesini de işletmeye karar veriyor. Ancak tabii ki işler kolay ilerlemiyor, hayvanat bahçesinin sorumluluğu Benjamin'i hem maddi hem de manevi olarak yıpratmaya başlıyor. Bu sırada hayvanat bahçesinde çalışan Kelly'yle (Johansson) Benjamin arasında da bir yakınlaşma doğuyor.

Açıkçası, "Düşler Bahçesi" ne iyi yazılmış ne de iyi çekilebilmiş bir film. Crowe senaryoyu olayın gerçek kahramanı Benjamin Mee'nin yazdığı kitaptan Aline Brosh McKenna (ki adını "Şeytan Marka Giyer/Devil Wears Prada", "Benimle Evlenir misin?/27 Dresses", "Mucizeyi Kadınlar Yaratır/I Don't Know How She Does It" gibi 'dişil' filmlerde görüyoruz) isimli senaristin ortaklığında uyarlamış. Kitap nasıldır bilinmez ama ana kahramanı Benjamin'e, neden bu hayvanat bahçesini işletmek istediği konusunda "Çünkü insanlara bir Amerikan Rüyası'nı yaşatmak istiyorum" ucuzluğunda replikler yazdığına göre lafı dolandırmadan sorumluluğu Cameron Crowe'a yükleyelim. Hele filmin finalinde hayvanat bahçesi çalışanlarından Kelly ile yeniyetme Lily arasında geçen "Hayvanları mı

Açıkçası, "Düşler Bahçesi" ne iyi yazılmış ne de iyi çekilebilmiş bir film. Bu başarısızlıkta en büyük sorumluluk, senarist-yönetmen Cameron Crowe'da kuşkusuz...

Bu filmde herhangi bir altmetin aramak, "Düşler Bahçesi"ni ciddiye almak demek, ki Crowe'un filmine bu yaklaşımı hak edecek bir önem atfetmek yanlış olur.

tercih edersin, insanları mı?" şeklinde zuhur eden bir mesaj anı var ki, vah ki vah! Daha kötüsü ne biliyor musunuz? "Düşler Bahçesi", izleyicisini Amerikan Rüyası'na tanık eden filmler arasında bile öne çıkabilecek bir film olamıyor. Oyunculuklarından kurgusuna dek yönetmenlik sanatının pek çok aracında sınıfta kalıyor. Yalnızca, arada eski Cameron Crowe filmlerinin kalitesini hatırlatan bir iki sahneye rastlıyorsunuz, o kadar. Örneğin baba oğulun tutuştukları sözlü kavgası...

Filmi biraz daha ciddiye alıp öküz altında buzağı ararsak, belki bir Nuh Peygamber analogisinin yapıldığından söz edebiliriz. Ama bu da sinekten yağ çıkarmak olur. Benjamin varoluş mücadelesi veren 'tebasını', yani hayvanları ve çalışanları utandırmıyor. Hatta filmin finalinde hayvanat bahçesinin açılışının önünü tıkayacak bir

de yağmurlu ve fırtınalı bölüm var ki, o da bu analogiyi destekliyor. Fakat bu filmde böylesi bir altmetin aramak "Düşler Bahçesi"ne büyük önem atfetmek olur ki, ne yalan söylemeli, bu film bu kadar ciddiye alınmayı hak etmiyor.

Oyuncular da bu filmi parlatamıyorlar. Matt Damon son yıllarda 'sıradan vatandaş' rollerini tercih etmeye çalışıyor ki, üstüne yapışmış Jason Bourne etiketinden bir an evvel kurtulabilmek için. Ne yazık ki bu film bu çabasına sekte vuracak cinsten. Scarlett Johansson'dan Elle Fanning'e tüm yardımcı oyuncular da ne yazık ki bu filme layıkıyla yardımcı olamıyorlar. [2]

👍 Filmin en 'doğal' performansları, Benjamin'in küçük kızındaki Maggie Elizabeth Jones ile hayvanlardan geliyor.

👍 Thomas Haden Church, biraz karakterinin de karikatürize hali yüzünden, perişan bir oyunculuk performansı veriyor.

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

NEŞELİ AYAKLAR 2

A NİMASYONLAR SEVİLİNCE PEŞİNDEN BİR TANE DAHA GELMESİ TESADÜF DEĞİL. İlk filmin sevilmesi, seyirci tarafından ilgi görmesi, yeni bir animasyon çekmek yerine devam ettirilmesini uygun kılıyor. "Neşeli Ayaklar"ın ilk filmi dönemi için özgün, farklı bir animasyondur, çok sevildi, Oscar aldı, aradan geçen beş yılın ardından ise ikincisiyle karşı karşıyayız.

İlk filmde, şarkı söyleyemediği için dışlanan hatta hiçbir zaman bir ailesi olamayacağından korkan Mumble'ın artık bir oğlu var. Step dansının erbabı olan Mumble'ın dans etmek konusunda hevesli görünmeyen, pek de iyi dans edemediği için komik duruma düşmekten korkan minik oğlu Erik evden kaçır, imparator penguenlerin dünyasından kaçır başka bir dünyaya ulaşır ve burada uçabilen bir penguenle rastlar. Babası Erik'i bulmayı başarır ama uçma yeteneğine oğlunun hayran kaldığı penguen karşısında kendini eksik hisseder. Evlerine dönerken yolda rastladıkları bir deniz filini büyük bir cesaretle kurtaran Mumble, oğluyla arasındaki 'kahramanlık' ilişkisini yavaş yavaş rayına oturtmaya başlar.

Geri döndüklerinde karşılaştıkları manzara filmin aslında başladığı noktaya işaret ederken, hem dünya, hem de penguenler için yepyeni bir sürecin oluştuğunu da gösterir, zira yer sarsılmış, penguenlerin denizle olan ilişkisi kesilmiş, iki kutup arasında kalmışlardır. Mumble aklıktan ölme korkusuyla başbaşa kalan ahaliyi kurtarmak için harekete geçer.

"Neşeli Ayaklar"ın Oscar ödüllü yaratıcısı olan George Miller yine filmin yönetmenliğini üstlenmiş. Penguenlerin dünyasına, buzullara, Antarktika'ya doğru uzanırken, baba-oğul ilişkisinin derinliğine şahit oluyoruz. İlk filmde şarkı söyleyemediği için dışlanan, daha sonra ise çıktığı yolculukta birçok şey öğrenen Mumble'ın yerini bu kez oğlu Erik alıyor.

Çocukların kendilerine dair bulabilecekleri çok şey var filmde. Mumble iyi bir baba, her baba gibi oğlunun gözünde kahraman olmak istemesi doğal ama bazen her şeyi en iyi, en güzel yapmak önemli

değildir, gerekli olanı ya da yeteri kadarını yapmaktır aslolan.

Film devam niteliğinde olunca ister istemez tekrara düşme korkusu olabiliyor, yönetmen bu kez daha fazla müzik ve dans ekleyerek dinamik bir hava yaratmaya çabalamış, bu yüzden de hikaye ilk filme göre geri planda. Görüntülerin öne çıktığını, gerek su altında gerekse buzullar üzerinde geçen macerada büyüleyici olduğu kadar gerçekçi görünen sahnelerden anlamak mümkün.

Buzullar üzerindeki penguenlerin yanında filmde paralel bir şekilde sürülerinden ayrılarak dünyayı keşfe çıkan iki karides, Will ile Bill'i görüyoruz, 'doğa'larına karşı çıkmaya çalışan, varlıklarının sebebini ararken kendilerine alternatif bir 'dünya' bulmaya çalışan bu karideslerin öyküsü zaman zaman penguenlerinkiyle ortak bir şekilde ilerleyip buluşuyor.

Baba-oğul, doğa, aile ilişkilerini dozunda ve akıcı bir şekilde anlatmayı başaran "Neşeli Ayaklar 2" eğlenceli olduğu kadar da öğretici. Bir süre sonra ticari bir hâl alıp, peluş oyuncakları, yemek menüleri etrafta dolanacak olsa da, çocukların hayatında bu tip animasyonların önemli bir yeri var. Yaşadığımız dünyanın penguenler için 'uzaylı' olarak görülen insanların tüketim alışkanlıkları yüzünden yok olabileceği ve küresel ısınma ile birlikte eriyen buzulların penguenler için yaşanacak yer bırakmayacağını hatırlatması da ayrıca kayda değer.

"Neşeli Ayaklar" serisinde insanın içini ısıtan, iyi hissettiren özgün ve samimi taraf var, müzikler ve danslar da yine etkili, ilk filmi sevenler kuşkusuz ikinci de seveceklerdir. Belirli bir ahenk içerisinde dans eden bu sevimli penguenler hem 'insan'a hem de doğaya dair ince göndermelerleriyle birlikte seyirciyi bir kez daha cezbedeceğe benziyor.

Çevreye dair göndermeler mesaj kaygısı gütmeyen, filmin doğal işleyişine eklenmemiş.

3D olarak vizyona giren filmi altyazılı izleme şansımızın olmaması üzücü, en azından birkaç kopya da olsa altyazılı olması iyi olurdu.

ORJİNAL ADI Happy Feet Two
YÖNETMEN George Miller
SESLENDİRENLER Carlos Alazraqui, Elijah Wood, Sofia Vergara, Brad Pitt, Hugo Weaving, Matt Damon, Hank Azaria, Anthony LaPaglia, John Goodman, Lombardo Boyar, Jeffrey Garcia, Robin Williams, Pink
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 100 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

Belirli bir ahenk içerisinde dans eden bu sevimli penguenler hem 'insan'a hem de doğaya dair göndermelerleriyle seyirciyi bir kez daha cezbedeceğe benziyor.

İÇİMDEKİ ŞEYTAN

ORJİNAL ADI The Devil Inside
YÖNETMEN William Brent Bell
OYUNCULAR Fernanda Andrade,
 Simon Quarterman, Evan Helmuth,
 Ionut Grama, Suzan Crowley
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 83 dk.
DAĞITIM UIP

"İçimdeki Şeytan",
 gerçek bir şeytan
 çıkarma öyküsünü
 anlatıyormuş gibi
 giden bir korku filmi.

KÖTÜ RUHLAR, ŞEYTANLAR, İBLİSLER,
 FİLMİN DEĞİŞKEN ÇEVİRİSİNE GÖRE,
 hatta zebaniler tarafından ele geçirilen
 insanlar neden sürekli bağırlar? Bizi
 korkutmaya çalışmak dışında bir cevabı varsa,
 hakikaten insan merak ediyor.

"İçimdeki Şeytan", gerçek bir şeytan çıkarma
 öyküsünü anlatıyormuş gibi ilerleyen bir korku filmi.
 Bir zamanlar bir kadın, bir şeytan çıkarma ayini
 sırasında üç kişiyi öldürmüş, biz de ondan yıllar sonra
 yaşananların filmini izliyoruz. Bir belgeselmiş gibi
 yapılmış, güvenlik kamerası, gizli kamera ya da
 belgesel çekimleri gibi kamera kayıtlarından
 oluşuyor, yani iddia bu. Ama bir yandan atlamalarla,
 montajıyla, hakikaten tek kameranın çekimleri ya da
 kurgulanmış bir belgesel olmadığını açık eden
 unsurlardan da kaçınılmamış. "Blair Cadısı" (The
 Blair Witch Project) ile başlayan, "Paranormal
 Activity" serisi ile altın çağını yaşayan belgesel
 estetiği, korkuda gerçekçilik hissini güçlendirmek için
 bir gelenek oldu ne de olsa. Her türlü mümkün.

Genelde şeytan çıkarma filmlerinin geçtiği ücra

Amerikan kasabaları yerine Roma şehrinin tarihi
 dokusunun tercih edilmesi, bir değişiklik. Vatikan'daki
 aynı şeytan çıkarma okuluna bağlanan, önceki yılki
 Anthony Hopkins'li "Ayin" (The Rite) filmini akla
 getiriyor. Korku filmi dediğiniz, mantıktan çok
 atmosferle ilgili olduğuna göre, taşra yerine tarih,
 hakikaten dikkate değer bir cüret örneği. Ama sonuçta
 iş kapalı mekanda bağlanıyor mecburen. Teknoloji
 kullanan rahipler de bonus.

Dümdüz birkaç bağırpı çağırma ve geleneksel
 fizik ötesi şeytan çıkarma sahnelerini çok etkileyici
 bulacak seyirciler de vardır belki ama film biraz da her
 kahramanının karakterinin derinliğine dalarak
 'içimdeki şeytan' esprisini kuvvetlendirmeyi de hayal
 etmiş sanki. Ama bu perdeye yansımaktan o kadar
 uzak ki, çok ısrarlı olmasalar insanın sorası geliyor;
 şeytan bunun neresinde? [2]

En azından hiç uzatmıyor, ne olacaksa seyircinin canına okumadan
 kısa sürede olup bitiyor.

Daha ikna edici olmayacağı halde, 'bilimin açıklayamadığı şeyler'
 söylemini eklemekten duramaması can sıkıcı.

DÜŞLER BAHÇESİ

İÇİMDEKİ ŞEYTAN

NEŞELİ AYAKLAR 2

MELANKOLİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
DÜŞLER BAHÇESİ				★★	★★	★★
İÇİMDEKİ ŞEYTAN						
NEŞELİ AYAKLAR 2				★★★★		
BU SON OLSUN					★	
ÇİZMELİ KEDİ						★★
DEMİR LEYDİ		★★		★★	★★	
EJDERHA DÖVMELİ KIZ	★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★
GELECEK	★★	★★★★			★★	
GÖREVİMİZ TEHLİKE 4	★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
İÇİNDE YAŞADIĞIM DERİ		★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
KAÇIŞ		★★				★★
KARANLIK SAAT				★		
KURTULUŞ SON DURAK				★★	★★	
LABİRENT	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★
MELANKOLİ	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★
SAFTIRIK GREG'İN GÜNLÜĞÜ: RODRICK KURALLARI		★★★★				
SİHİRLİ OYUNCAKLAR		★★				
TUTKU GÜNLÜKLERİ	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
YENİ YIL		★★★★				★★★★
YILBAŞI GECESİ				★	★	★★
ZENNE		★★	★	★★★★	★★	
BİR ZAMANLAR ANADOLU'DA	☆☆☆☆☆	★★	★★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★	☆☆☆☆☆
JESUS CHRIST SUPERSTAR		★★★★	★★★★	★★★★★		
ÜÇ		★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
YASTIK SOHBETİ		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	

BİR HIRKA VE BİR LOKMA YETER!

Fotoğraf: Muhsin Akgün

Geride bıraktığımız haftanın en önemli ve en çok haberleştirilen sinema olayı, hiç kuşkusuz ki 44. SİYAD Ödül Töreni'ydi. "Bir Zamanlar Anadolu'da", tam altı ödül birden aldı ve Kustendorf'a doğru yola çıktı.

YIRMİ YILI AŞKIN SÜREDİR, 1990'DAN BERİ SİYAD CAMİASININ İÇİNDEYİM; 12 EYLÜL'DE KAPATILAN DERNEĞİN İKİNCİ KURULUŞ YILI OLAN 1993'TEN

beri resmi üyesi, 7 Aralık 2010 tarihinden bu yana da başkanım. SİYAD'ı tanımlamaya kalksam, bir çırpıda elli tane özelliğini sayabilirim ve 'mütevazı, sessiz, sakın, kavgası dövüşü olmayan bir dernek' sıfatı da bu özellikler içinde kesinlikle ilk sıralarda yer alır. Yani ben öyle görüyorum, pek çok üyenin de öyle gördüğünü, dışarıdan bakan pek çok dostumuzun da aynı biçimde algıladığını biliyorum. Buna karşılık medyada ve kendi adıma uzak durmayı tercih ettiğim 'sosyal medya' olarak tanımlanan mecrada en çok haber konusu olan, dedikodusu yapılan, övgüsü, yergisi, tepkisi, seveni sevmeyeni de çok bol bir dernektir SİYAD. Neredeyse, başımızı kaşısak ya da hapsirsak birileri haber yapar, yazar, çizer, muhakkak bir şeyler söyler...

Bundan şikayetçi olduğumuz yok elbette; 'reklamın iyisi kötüsü olmaz' çağında yaşadığımıza göre, "Hakkımızda kim ne söylüyorsa Allah ona iki katını versin!" bile demeden, herkese müteşekkirimiz. Ama gene de örneğin Film-Yön'ün, ÇASOD'un, SODER'in ya da Yeşilçam Ödülleri'nin değil de neden SİYAD'ın bu denli ilgi gördüğünü, merak konusu haline geldiğini tam anlamış değilim!

Bu yıl 44. kez verdiğimiz SİYAD Ödülleri de her zaman olduğu üzere, adaylar açıklanır açıklanmaz (sevindirici biçimde) tartışma konusu oldu bilindiği gibi ve tören gecesiydi, ödüllerd, Nuri Bilge Ceylan'ın ne giydiğiydi vb. derken yazılı ve görsel basının ilgisini sanırım her zamankinden de fazla üzerimize çekti. Neyse, işin bu kısmını çok fazla uzatmaya gerek yok, zaten lafı, geride bıraktığımız haftanın, SİYAD Ödülleri'yle birlikte, bence en önemli sinema olayı niteliğindeki bir habere, "Bir Zamanlar Anadolu'da"nın Kustendorf Film ve Müzik Festivali'ne katılacak olmasına getirmeye

çalışıyorum...

Bilmeyenler olabilir, Kustendorf, bizzat Emir Kusturica tarafından düzenlenen bir festival; bir film ve müzik şöleni... Sırbistan'ın batısında yer alan bir doğa parkında Kusturica tarafından kurulan, tümüyle ahşap evlerden oluşan Drvendrad'da (Tahta Kent demekmiş zaten) 2008'den beri düzenlenen festival, her yıl sinema ve müzik dünyasından önemli isimleri ağırlıyor ve Nuri Bilge Ceylan da 17-23 Ocak tarihleri arasında gerçekleştirilen Kustendorf'un konuklarından olacak. "Bir Zamanlar Anadolu'da"nın festivalin "Çağdaş Girişimler" başlıklı bölümünde gösterileceğini de ekleyeyim.

Bu, iki büyük sinemacının, Nuri Bilge Ceylan ile Emir Kusturica'nın ilk buluşmaları da olmayacak. Anımsanacağı gibi Cannes 2011'de "Bir Zamanlar Anadolu'da" Büyük Jüri Ödülü kazandığında, ödülünü "Belirli Bir Bakış" bölümünün jüri başkanı Kusturica'nın elinden almıştı. Tarihin ironisi mi demek lazım, festivallerin cilvesi mi bilemiyorum, Semih Kaplanoğlu gibi yönetmenlerimizin de desteği ve gaz vermesiyle Altın Portakal'a konuk olduğunda linç etmeye çalışıp kovmaktan beteri ettiğimiz, yandaş medyanın azgınca saldırılarına hedef olan, Kültür Bakanı'mızın "Aynı ortamda bulunmam" dediği Emir Kusturica, Türk sinemasının en büyük zaferlerinden birinin sembolünü Ceylan'a takdim eden isimdi.

Ceylan'ın da Kusturica'nın da yalnızca görkemli filmlere imza atan iyi birer sinemacı olarak tanımlanamayacağını, aynı zamanda 'karakter sahibi' de olduklarını Cannes sonrasında iyice anlamıştım. Şimdi bir kez daha anlamış bulunuyorum.

Son olarak, gelelim "Bir Zamanlar Anadolu'da"nın Oscar adayı olamamasına... Aslında o da geride kalan haftanın merak edilen olaylarından biriydi. Ceylan ne düşünüyor bilemem ama bana sorarsanız çok da önemsenecek, üzülecek bir durum yok. Tıpkı SİYAD törenine gelenlerin ne giydiklerinin hiçbir önemi olmaması gibi... Ben olsam, "Bir hırka, bir lokma yeter" diye düşünürdüm...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ÇÖL ASLANI

Westernle özdeşleşmiş büyük usta John Ford, 1956'da janra derinlemesine bir psikolojik tahlile giriştiği şaheseri "Çöl Aslanı"yla (The Searchers) bir bakıma geride bıraktığı izleri inceler. John Wayne'e yarattığı ekran personasından başlayarak janrla ilişkisinin muhasebesini yapar.

JOHN FORD VE WESTERN ETLE TIRNAK GİBİDİR. İKİSİ DE EN ŞAŞAALI GÜNLERİNİ BİRBİRLERİNE BORÇLUDURLAR. HATTA

diyebiliriz ki, John Ford olmasaydı western; western olmasaydı John Ford olmazdı.

Ford ve western ilişkisini özel kılan, sinemanın kimi anlatım biçimlerini ve teknik yetkinliğini beraberce geliştirmeleri. Orson Welles'ten Steven Spielberg'e nice Amerikalı yönetmen sonradan kendisini onun mirasçısı sayıyorsa, Amerikan sinemasının kökenine inmek için yapılması gerekenlerden biri de John Ford'u incelemektir.

Kuşkusuz, John Ford'un kökenine inmek için de onun filmografisinden kimi kilometre taşlarını ayıklamak gerekir. Western mitine derin bir psikolojik tahlil getirdiği 1956 yapımı "Çöl Aslanı" onun sinemasının zirve noktalarındandır.

Westerne John Ford, John Ford'a da western şekil verdiğine göre, şunu söylemek yanlış olmaz: Amerika'nın yakın geçmişinin gayri resmi tarihini sinemada Ford westernle yazmıştır. Amerika'nın emekleme yılları John Ford'un kamerasından yansıdığı haliyle perdede vücut bulur. Amerika'nın mazarini Ford'un vizörü yoğurur. Bunu hayli öznel, kimileyin milliyetçi, kimileyin Kızılderilileri ve hatta kadınları dışlayan bir bakış açısıyla gerçekleştirdiğine kuşku yok. Yine de, John Ford sinemasının yumuşak karnı olan bu öğeler onun sinemasındaki estetik üstünlüğü gölgeleyemez. Ayrıca, kariyerinin son yıllarına doğru nedamet getirdiği, kahramanlarının pençeli ayakabıları altında ezilen yerlilerden ve kadınlardan adeta özür dilediği filmleriyle bir özeleştiriyi soyunmuştur. İşte "Çöl Aslanı" Ford'un özeleştirisinin başladığı yerdir.

Teksas, 1868. Ethan Edwards (Wayne), Amerikan İç Savaşı'ndan yurduna döner. Biraderi Aaron, yengesi ve onların üç çocukları yıllardır görmedikleri Ethan'ı heyecanla karşılarlar. Ailede ayrıca küçük yaşta 'evlat edinilmiş', kökeni Çeroki yerlilerinden gelen genç bir adam da vardır: Martin Pawley (Jeffrey Hunter)... Ethan'ın bu gençten hazzetmediğini daha ilk karede hissettirir Ford. Ne var ki, film bu iki karakterin alinyasını birlikte yazmıştır. John Wayne'in heybetli cüssesinden aldığı destekle tam bir otorite figürüdür Ethan. Aynı zamanda, ailenin üzerindeki koruyucu kalkandır.

Henüz ailenin saadeti yeni kurulmuştur ki, kapıları Yüzbaşı Samuel Clayton ve korucuları tarafından çalınır. Komşuları Jorgensen'in sığırlarının Komançı yerlileri tarafından kaçırıldığı haberini alırlar. Ethan ve Martin'in de katıldığı bir süre avı başlar. Yolum yarısında bunun bir tuzak olduğu anlaşılır. Tez elden atlarını yeniden eve sürdüklerinde tüm ailenin katledildiğini, ailenin kızları Lucy ve Debbie'nin kaçırıldığını görürler. Ethan ve Martin için inatla baş koyacakları ve yıllarca sürdürecekleri bir davanın ilk adımıdır bu. Önce Lucy'yi bulurlar. Kız öldürülmüştür. Yine de, küçük Debbie'yi bulacaklarına dair umitlerini yitirmezler. Onu kaçırın Komançileri ve reisleri Yara'yı uzun yıllar arayacak ve bulacaklardır. Hatta Debbie'yle de karşılaşılır. Ancak ne Debbie eski Debbie'dir ne de Ethan ve Martin eski Ethan ve Martin...

Film, John Ford westernlerinin en damıtılmış, imbiikten geçirilmiş üsluplarından birine, saf bir anlatım arılığına sahiptir. Büyük usta, kahramanlarının motivasyonlarının kökenine inmeye, onların psikolojik tahlillerini çıkarmaya çalışır. Bu uğurda, sinemasında hiç

aşına olmadığımız yakın plan kadrallara dahi, bir iki sahnede de olsa, başvurur. John Ford sinemasının mayası manzara fotoğraflarıdır. Daha filmin ilk karesinde Edwards ailesinin evinin kapısının Monument Vadisi'nin görkemine açılmasına tanık oluruz. Zaten final sahnesi de başta açılan bu kapının kapandığı anla noktalanacaktır.

Filmin finali 'beyaz adam'ın 'kızıl adam'ı hakladığı klasik western retoriğiyle bağlanır. Fakat zaten "Çöl Aslanı" özeleştirisini Kızılderililerin kötücüllüğünü vurgulayan tipik western retoriğini yıkarak değil, 'beyaz adam'ın içindeki kimi kötücül yanları öne çıkararak yapar. Bir kere Ethan hem ahlaki hem de beceri bakımından tartışmalı bir karakterdir. Daha baştaki tuzağı göremez, Martin işin içinde bir bit yeniği olduğunu söylediğinde ona kulak asmaz. Buldukları ölü Komançinin cesedinin gözlerine ateş edip "Artık inandığı ruhlar alemine gidemeyecek" diyecek kadar gözü dönmüştür Ethan'ın. Film boyunca gaddar yüzünü pek çok kez gösterir. Debbie'nin bir Komançıye dönüştüğünü anladığı anda kız gözden çıkarır, hatta vurmaya kalkar. Buna da bedenini siper edecek kişi Martin olacaktır. Kuşkusuz, Çeroki kanı taşıyan Martin'in varlığı önemlidir. Her ne kadar ehlileştirilmiş bir yerli olarak beyaz adamın hizmetinde gibi görünse de, bu, sırf öykünün ilerlemesi için gerekli bir öğedir. Martin filmde Ethan'ın vicdanı işlevi görür.

"Çöl Aslanı"nı önemli kılan başat unsur ise westerni varoluşsal sulara çekmesidir. Film aslında zamanın ve koşulların yıkıcılığından bahseder. Gözden ırak olmanın gönülden ıraklığı getireceğine, araya giren uzun zaman süreçlerinin insanları değiştirdiğine dair geleneksel inancı onar. ■

ŞEYTANIN İNSANA MUSALLAT OLDUĞU 11 FİLM

Haftanın filmi "İçimdeki Şeytan" 3D olarak ödümüzü patlatmaya hazırlanırken, geçmişte yüreğimizi ağzımıza getiren Şeytan'lı filmleri hatırlatıp biz de 'korku'larınıza katkıda bulunmak istedik.

İNSANLARI GÜNAHA VE KÖTÜLÜĞE TEŞVİK EDEBİLECEĞİNİ SÖYLEYEREK TANRI'YA BAŞKALDIRAN 'MELEK'LERDEN BİRİ ŞEYTAN...

Dini anlatıların yanında, romanlar ve filmlerde de kötülüğün simgesi olan, ismi azap ve cehennemle beraber anılan bu korkunç varlığın türlü yüzleri mevcut. Kimi zaman çocukların, büyüklerin ruhunu esir alan, insan suretinde görünerek karşısındakini yanıltıp fena şeylere sebep olan Şeytan'ı kolay kolay kovmak da mümkün olmayabiliyor. Normalde cehennemde, alevler arasında öte dünyaya gidişimizi beklediğini düşünürken dehşet verici formlarda bu dünyayı da insanlara dar edebiliyor. "39. Dosya" (Case 39), "Ayin" (The Rite), "Şeytanın Günü" (End of Days) ve "Hayalet Sürücü" (Ghost Rider) gibi filmleri de anarak, 'kötü melek' Şeytan'ın sinemada neler yaptığını bir anımsayalım istedik.

1 ŞEYTANIN YAVRUSU (ROSEMARY'S BABY, 1968)

Sinemalarımızda gösterime girmeyip ancak 1986'da TRT'de kırılarak seyirciyle buluşan bir Roman Polanski başyapıtı. Genç bir çiftin taşındıkları apartmanda tuhafıklar yaşamasını, Mia Farrow'un canlandırdığı Rosemary'nin hamile kaldıktan sonra düştüğü kabus ortamını müthiş bir gerilim duygusuyla yansıtan film, paranoya ile gerçeklik arasında kurduğu dengeyle de hayli ürpertici. Şeytan'a tapanlar tarikatının ortasına düştüğünü ve herkesin bu oyuna ortak olduğunu varsayan genç kadınla birlikte, biz de neye inanacağımızı şaşırtıyoruz film boyunca. Koca rolündeki John Cassavetes'in yanı sıra, yaşlı komşu teyze rolünde Ruth Gordon'ın Oscar ve Altın Küre kazandığını da hatırlatalım. Polanski 1999'da, "9. Kapı" (The Ninth Gate) filmiyle Şeytan temasına geri dönmüştü.

2 ŞEYTAN (THE EXORCIST, 1973)

Şeytan temalı filmlerin en korkuncu... İçine Şeytan giren bir kızın geçirdiği değişim, annesinin çaresizlik içerisinde doktorlardan medet umması ve en sonunda bir rahibin eve gelerek kıza İncil, haç ve kutsal su aracılığıyla yardım etme çabaları, tahminlerin ötesinde dehşet verici. Ağza alınmayacak küfürlerle annesine ve dine sövüp duran, erkek sesiyle konuşan, kafasını 360 derece döndürebilen, yatağı ve evdeki eşyaları havalara savuran Şeytan, küçük Regan'ın içinden çıkacak mı sorusu yeterince kalp çarpıntısı yaratıyor. William Friedkin'in iki Oscar'lı filminde anneyi Ellen Burstyn, rahibi Max von Sydow, Regan'ı ise Linda Blair oynuyor. Bizde 1981'e kadar gösterilemeyen, ancak 1974'te Metin Erksan eliyle yerli versiyonu çekilen "Şeytan"ın günümüze dek 4 adet devamının yapıldığını da ekleyelim.

3 KEHANET (THE OMEN, 1976)
Linda Blair'lı "Şeytan"ın bütün dünyada gördüğü olağanüstü ilgi üzerine 'Şeytan'lı filmler arka arkaya gelmeye başladı. Richard Donner imzalı "Kehanet" de, en az "The Exorcist" kadar başarılı olmuş, unutulmaz bir klasik. Doğum sırasında bebeğini kaybeden karısına haber vermeksizin, annesi doğumda ölen kimsesiz bir bebeği evlatlık alan diplomatın öyküsü bu... Aslında Şeytan'ın dünyaya inmesine vesile olduğunu bilmeden bu 'deccal'i büyüten diplomat ve karısı, zaman içerisinde çocukta bir tuhaflık olduğunu anlar. Ancak dünyayı ele geçirmesi beklenen Şeytan, başta kendisine bakan 'aile' olmak üzere önündeki engelleri ortadan kaldırmaktan kaçınmayacaktır. Gregory Peck ve Lee Remick'in başrolde olduğu, müziğiyle Oscar alan filmin üç kez devamı, 2006'da da yeniden çevrimi yapıldı.

4 ŞEYTANIN ÖLÜSÜ (THE EVIL DEAD, 1981)
Sam Raimi'ye haklı şöhretini kazandıran kült korku... Beş gencin tatil amacıyla geldikleri orman içerisindeki kulübede eski bir kitap bulmalarını ve onu okuyarak Şeytan'ı uyandırmalarını anlatan film, dönemine göre içerdiği aşırı şiddet ve şok edici sahneleriyle olay yaratmıştı. Ağaç dallarının tecavüzü, Şeytan'ın sırayla gençlerin içine girmesi, parçalara ayrıldıkları halde her bir uzvu halen hareket eden 'dönüşmüş' insanlar gibi ayrıntılarıyla korkuyu iliklerimize kadar hissettiren bir film bu. Gençlerden sağ kalan Ashley'nin (Bruce Campbell) rol aldığı iki devamı daha çekilen "Şeytanın Ölüsü", bugünden bakıldığında bilgisayar teknolojilerinden yoksun efektleriyle 'komik' gözükabilir. Ama siz bu filmi bir de video döneminde izlemiş olanlara sorun!

5 ŞEYTANIN AVUKATI (THE DEVIL'S ADVOCATE, 1997)
Taylor Hackford ve Al Pacino'nun 90'lara damga vuran filmi. Oysa gösterime girdiğinde eleştirmenlerden genel olarak ortalama puan aldığını söyleyebiliriz. DVD'nin yaygınlaşmasıyla birlikte defalarca yeniden izlenen, hatta ülkemizde internette bazı sahneleri üzerine yerel ağızla dublaj yapılmış hali fenomene dönüşen "Şeytanın Avukatı", özetle yeni mezun bir avukatın işe başladığı büroda hızla yükselişini anlatıyor. Bunun sebebi ise patronunun Şeytan'ın ta kendisi oluşu... Yani genç avukat bir bakıma "Faust" hikayesinin modern versiyonunu yaşıyor. İşinde yükselip refaha hızla kavuşuyor ama ruhunu Şeytan'a satmış bulunuyor. Keanu Reeves ve Charlize Theron'un Pacino'ya eşlik ettikleri bu modern klasik, sert sahnelerle sahip olsa da geniş kitlelere ulaşmış, sağlam gişe yapmıştı.

6

CONSTANTINE (2005)

Şeytan temalı filmlere 2000'lerden sağlam bir örnek. "Hellblazer" adlı çizgi romandan uyarlanan "Constantine" de, 'Şeytanın Avukatı' Keanu Reeves yine aynı 'bela'yla mücadele ediyor. Ama bu defa 'su' aracılığıyla cehenneme gidip gelerek... Filmin en başında içine Şeytan kaçmış birini, iblisi aynaya hapsederek kurtardığını gördüğümüz Constantine, doğaüstü yeteneğinin yardımıyla film boyunca dedektifliğini sürdürüyor. Yakın tarihli olduğundan görsel efektleriyle inandırıcılığını artıran filmde Rachel Weisz ve Shia LaBeouf da rol alıyor. Bu yıl devam filminin çekileceği söylenen "Constantine" in yönetmen koltuğunda ise daha sonra "Ben Efsaneyim" (I Am Legend) ve "Aşkın Büyüsü" (Water For Elephants) adlı iki film daha çeken Francis Lawrence oturuyor.

7

ŞEYTAN (DEVIL, 2010)

Her yeni filmi ve projesiyle "6. His" (The Sixth Sense) ile yarattığı efsaneyi günden güne tüketen M. Night Shyamalan'ın tasarladığı üçlemenin ilk halkası. Birbirini tanımayan beş kişinin bir plazanın asansöründe mahsur kalarak, oradan saatler boyu bir türlü çıkamamasını ve bir süre sonra teker teker korkunç bir şekilde öldürülmelerini anlatıyor film. Işıkların karardığı anda jet hızıyla gerçekleşen bu ölümlerin nasıl olduğu veya içlerinden hangisinin yaptığı konusundaki şüphe ve tedirginlik, filmin finaline kadar yakamızı bırakmıyor. Genç yönetmen John Erick Dowdle'in imzasını taşıyan, gayet farklı bir Şeytan hikayesi olmakla beraber tam olarak tatmin edici bulunmayan film, yine de külliyatın içinde anılmayı hak ediyor. Devam filmlerinin akıbeti ve üçlemenin tamamlanıp tamamlanmayacağı ise şüpheli.

8

SOLOMON KANE (2009)

Bizde gösterime girmemiş olsa da, sonradan DVD'si ve TV yayını vasıtasıyla epey beğenilen bir çizgi roman uyarlaması... Robert E. Howard'ın eserinden yapılan uyarlama, 16. yüzyılda geçiyor. Şiddetten uzak durmaya çalışırken kendini şiddetin tam ortasında bulan Solomon Kane'in şeytani güçlere karşı verdiği mücadeleyi anlatan film, çizgi roman estetiğinden beslenen anlatım tarzıyla dikkat çekiyor. Howard'ın "Conan" kadar olmasa da, en karizmatik kahramanı sayılabilecek Solomon Kane, dinsel referanslara sahip. Hristiyanlık, beyaz adamın misyonerliği gibi alt mesajları bir yana bırakırsak, siyah pelerini, şapkası ve gizemli tavırlarıyla iblislere karşı koyan bu adamın karizmasının sinemaya çok uyduğunu söyleyebiliriz. Filmde Kane'i James Purefoy canlandırıyor.

9

10

11

9 ŞEYTAN ÇIKMAZI (ANGEL HEART, 1987)

Al Pacino bu filmde tam 10 yıl sonra Şeytan'ı canlandırmıştı. Sakın Robert De Niro'yu kıskanmış olmasın? Zira "Şeytan Çıkmazı"nda De Niro, sinema tarihinin görüp görebileceği en etkili Şeytan figürü... Louis Cyphre (hızlı okunduğunda Lucifer, yani Şeytan'ın diğer adı) adlı gizemli biri tarafından kiralanarak, bir şarkıcıyı takibe alması istenen özel dedektif Harry Angel'in (melek anlamına geliyor) dahil olduğu doğaüstü olaylar dizisini anlatan film, sırrını kolay ele vermeyen hikaye kurgusu ve cesur sahneleriyle zamanında epey olay yaratmıştı. De Niro'ya Mickey Rourke, Lisa Bonet ve Charlotte Rampling'in eşlik ettikleri film, Alan Parker imzasını taşıyor. Zamana karşı direnen yapıtlar arasında hemen öne çıkan "Şeytan Çıkmazı" aynı zamanda Şeytan'lı filmlerin de en ilginç örneklerinden...

10 ARKADAŞIM ŞEYTAN (1988)

Bu da Şeytan'lı filmlere bizden bir örnek. Ama korkutmaktan ziyade, fantastik bir eğlence diyebiliriz. Nasıl olmasın? Yönetmen, o dönem 'fantastik' temalara ağırlık veren Atıf Yılmaz. Senaryoyu Ümit Ünal, Halit Refiğ ve Ayşe Şasa'yla beraber kaleme almışlar. Kadroda Mazhar Alanson, Ali Poyrazoğlu, Yaprak Özdemiroğlu, Özkan Uğur, Bülent Kayabaş var. Film aslında yerleştirilmiş bir "Faust" öyküsü. Başarısız bir müzisyen olan Fatih (Mazhar Alanson), Şeytan'ın (Ali Poyrazoğlu) teklifini kabul ederek ruhunu ona satıyor ve karşılığında istediklerini alıyor. Ancak en büyük fark, topladığı ruhları yumurtaya hapseden Şeytan'ın, günün sonunda pabucunu ona ters giydiren insanları kendisinden fazla 'şeytanlaşmış' bulması... Çeyrek asır sonra bile zevkle izleniyor.

11 ŞEYTANIN ARABASI (THE CAR, 1977)

Şeytan bu defa insanların değil, bir arabanın içine kaçmış durumda. Uzakta uzağa Spielberg'in "Bela" (Duel) adlı klasiğini anımsatan film, adeta Şeytan'ın cisimleşmiş hali gibi duran simsiyah bir arabanın yarattığı dehşeti konu alıyor. Amerika'da bir kasabanın civarında, kim veya ne tarafından kullanıldığı belli olmayan bu arabanın insanları takip ederek öldürmesi, kontrol edilemez halde son sürat saldırmaları bir süre sonra cidden dehşet duygusuna tavan yaptırıyor. "Kanunsuz Silahşör" (Cat Ballou) ve "Vahşi Kahraman" (A Man Called Horse) gibi klasiklerin yönetmeni Elliot Silverstein imzalı film, gösterime girdiği Şeytan'lı filmler furyası döneminde hayli ilgi görmüştü. Bugün daha çok küçükleri korkutabilecek gibi duran filmde James Brolin oynuyor.

KORKUNÇ SOYGUN

Sidney Lumet'nin 1971 tarihli filmi "The Anderson Tapes"; sürükleyici bir soygun öyküsü. Tabii öte yandan ciddi bir sistem eleştirisi, zeki bir düzen parodisi olarak da rahatlıkla okunabilir. Ustanın bir parça kıyıda köşede kalmış bu eserine, gelin yakından bakalım...

HAYRANLARINCA 'NEW YORK'UN PRENSİ' OLARAK ANILAN USTA YÖNETMEN SIDNEY LUMET'İNİN (1924-2011) GİŞEDE YÜZÜNÜ güldüren ama kariyeri açısından bakıldığında, 'fazla anılmayan' filmlerinden biri; orijinal adıyla "The Anderson Tapes". Broadway'de çağdaş klasikleri ezberledikten sonra; TV'ye, nihayet beyazperdeye sıçrayan Lumet, beş kez Oscar'a aday olmuş ve 2005'te ömür boyu başarı ödülüyle taçlandırılmış bir sinemacı. Teknik yanı oldukça kuvvetli bir isim aynı zamanda. Öyküye ve toplumsal meselelere verdiği önem 1971 tarihli "Korkunç Soygun"da da net biçimde ortaya çıkıyor. Aynı "12 Öfkeli Adam" (12 Angry Men), "Serpiko" (Serpico), "Köpeklerin Günü" (Dog Day Afternoon) ve "Şebeke"de (Network) olduğu gibi... Adaletsiz sistemden yana dertli bir vatandaş Lumet. Otorite ve onun kötücül kullanımına karşı itirazları var. Hak, hukuk, adalet arayışında olan ve bu hayati kavramların önemine inanan bir yönetmen. Bir tarafıyla da 'eski bir adam'. Sözün 'söz'; güvenin 'güven', kuralın 'kural', dostluğun 'dostluk', aşkın 'aşk' olduğu günlere inanıyor. "Korkunç Soygun"daki kahramanları da eski adamlar. Eski hırsız Duke Anderson ve arkadaşları... Örneğin, içerde geçen yıllar boyunca, büyük ekonomik krizi ve İkinci Dünya Savaşı'nı ıskalayan 'şanslı' Delaney... Başrolü üstlenen Sean Connery'nin canlandığı Duke, oldukça öfkeli biri. "Hayatımın en güzel yıllarını çaldılar" diyor. "Yasayı biliyordun, riske sen girdin" diye cevap veriyor hapishane psikoloğu ve soruyor: "Kime kızgınsın?". "Her gün bu ülkenin bir parçasını kesenlere". "Onların davranışlarını kendininkine mi benzetiyorsun?". "Çok doğru" diye cevap veriyor Duke; alırsı biçimde.

"Örneğin reklam; yasallaştırılmış bir dolandırıcılık değil mi? Borsa ne? Şikeli bir at yarışı. İş adamı bankayı çalar büyük sükse yapar. Başkası bir dergi çalar ve tutuklanır".

İlk jenerikler henüz belirmemiştir perdede; bu diyaloglara şahit olduğumuzda. Sonra öykünün fitilini ateşler Sidney Lumet. Kahramanımız Anderson içerden çıkar çıkmaz, eski sevgilisinin yanında alır soluğu. Zengin ve nüfuzlu bir 'beyefendinin' metresliğini yapan Ingrid, New York'un en muteber semtinde, lüks bir apartmanda yaşamaktadır. Her köşesi kameralarla kontrol edilen bir apartmanda. Aslında sadece Ingrid'in apartmanı değildir gözetlenen. Ülke ve dünya tamamen değişmiştir Anderson içerdeyken. Her cadde, sokak, ev, neredeyse her hayat, gözlem altındadır. Kameralar, ses kayıt cihazları, konuşulan her şeyi kayıt eder. Gizli birimler, hatta şahıslar, başkalarının hayatına izinsiz girip çıkabilmektedirler. Dinlerken veya gözetlerken bir açık bulma, bir koz elde etme, yeni dünya düzeninin yeni silahıdır artık. Anderson, bütün bunlardan habersiz, güvendiği 'adamlardan' oluşturduğu ekiple bir soygun planı yapar. Ingrid'in yaşadığı apartmandaki zenginleri soyacaklardır ama attıkları her adım, söyledikleri her sözcük kayıt altındadır...

Lawrence Sanders'in aynı adlı romanından perdeye uyarlanan yapımın senaristi; "Köpeklerin Günü" ile Oscar'a uzanmış usta kalem Frank Pierson. Kapkara bir mizahla at başı ilerleyen soygun öyküsü, sistem eleştirisinden alıyor itici gücünü. Yapımın, bir soygun filmi, düzen parodisi olmasına rağmen Watergate Skandalı ile ilgili kehanetler içerdiğini söylemek de zor değil. Sean Connery, "Cennet Bekleyebilir" (Heaven Can

Wait) ile Oscar adayı olan çekici sarışın Dyan Cannon, Martin Balsam, usta karakter oyuncusu Ralph Meeker, Alan King ve henüz ilk rollerinden birindeki aktör Christopher Walken'in başı çektiği kadrodan azami verimi almayı başaran Lumet; görüntü yönetimi ve kurgudan aldığı destekle, epey temiz bir yapım kotarmayı başarmış bir kez daha. Öyküdeki temalar anlamında Coppola filmi "Konuşma" (The Conversation) ile Florian Henckel von Donnersmarck imzalı "Başkalarının Hayatı"nı (Das Leben Der Anderen) animsatan filmin müzik çalışması ise, üstat Quincy Jones imzalı.

İlk uzun metrajını 1957'de çeken, 2007'de yönettiği son filmi "Şeytan Duymadan Önce"ye (Before The Devil Knows You're Dead) dek sinemaya olan tutkusunu hiç yitirmeden, keskin, inandırıcı ve fazla cilalanmamış içten öykülerini peliküle aktaran New York aşığı üretken sanatçıyı daha iyi kavramak için, "Korkunç Soygun"u izlemek önem taşıyor. Suç, suçun doğası, gerçek suçun ne olduğu, o suçun cereyan ettiği mekân ve zamanın şartları, insanlık halleri, o insanların topluma bakışı, toplumun onlara baktığı açı; hepsi oldukça net olarak gözüküyor, 70'lerin hemen başında çekilen filmde. Bazı eleştirmenler tarafından; toplumsal eleştiri ile öykü içi gerilimin uyumundan kaynaklanan bir derdi olduğundan bahsedilmiş filmin. Senaryonun, bazı anlar 'yama' gibi kaldığından örneğin. İçerdiği mesele ve titiz işçiliğiyle öne çıkan filme, bu farklı görüşler ışığında da bakılabilir. Yapımın, Orwell'in alegorik politik eseri "1984"ü; 'distopya'nın önemli kavramlarından 'Büyük Birader'i (Big Brother) akla düşürmesi ve izleyeni; belki de bütün bir Aldoux Huxley külliyyatına yönlendirmesi ise kuvvetle muhtemel. [\[1\]](#)

JESUS CHRIST SUPERSTAR

ANDREW LLOYD WEBBER ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK MÜZİK DAHİLERİNDEN BİRİ HİÇ kuşkusuz.. Daha üç yaşındayken keman çaldığı söylenen Webber 20 yaşındayken ilk müzikali "Joseph And The Amazing Technicolour Dreamcoat"u yazmıştı. 22 yaşındayken de "Jesus Christ Superstar" adlı bu büyük rock operasını yarattı. Sonrası da zaten "Cats", "Evita", "Phantom Of The Opera" vs. şeklinde gidiyor... Toplam 18 tane sahnelenmiş müzikali var. Her bir müzikali kültüre, sanata önem veren bütün ülkelerde defalarca sahnelendi. (Benim bildiğim, ülkemizde ne yazık ki sadece "Evita"nın sahnelenmiş olması!)

Webber'in sahnelenen ilk müzikali olan "Jesus Christ Superstar" Broadway'de "My Fair Lady" ile aynı sahneyi paylaştı... 23 yaşında ve o zamana kadar hiç tanınmayan bir müzisyen için hiç de fena değil!! Neredeyse çocukluk arkadaşı sayılan Tim Rice'in söz yazarlığıyla müthiş bir rock klasiğine dönüşen müzikal, Hz. İsa'nın peygamberliğini ilan ettiğinden ölümüne kadarki süreci, yaşadığı insani ikilemleri ve dramatik dönemeçleriyle aktarıyor...

Dindar çevreler, her ne kadar hikayenin gerçekçi taraflarına itiraz etmeseler de hikayenin rock müzik eşliğinde anlatılması ve hippie geleneğine aitmiş gibi (hatta Jesus Christ'a bir ara 'JC' diye hitap ediyorlar...) anlatılmasından ufak çapta rahatsız oldular. Yahudi grupları da filmi her İsa filminde olduğu gibi 'anti-semitist' buldular. Ama aslında Webber ve Rice ikilisinin yapmak istediği şey belki de sansasyonel çıkış yapma heveslerinin yanısıra İsa'nın hikayesindeki dramı daha 'görünür'den ziyade 'hissedilir' hale getirmek ve aslında onun dünya tarihinin ilk 'süper star'ı olduğunu söylemek. Webber bunu 60'ların sonu - 70'lerin başında çok üretken bir rock müzik çevresinde vücuda getirerek hedefi tam da on ikiden vurmuştu. Müzikalden müzik listelerine de giren aşk şarkıları "Everything's Alright", "I Don't Know How to Love Him" gibi parçaların yanısıra güçlü bir 'rock ballad'ı olan "Gethsemane" (I Only Want to Say), zengin rock tınılarıyla bezeli "The Temple", "The Last Supper" ve müzikal formlarına zamanına göre oldukça ilerici bir 'yenilik' katan

"Trial Before Pilate", "Hosanna", "This Jesus Must Die" gibi şarkılar öne çıkıyorlar... Zaten müzikalin sahnelenmesinden önce çıkartılan stüdyo albümünde Jesus Christ'ı Deep Purple ve Black Sabbath gruplarının solisti ve beyini, rock efsanesi Ian Gillan'ın; Judas'ı Murray Head'in ("One Night In Bangkok"dan bilirsiniz) ve Maria Magdalene'yi de dönemin sevilen seslerinden Yvonne Elliman seslendirmişti. 1970'te piyasaya çıkan bu 'double' albüm Billboard listelerinde haftalarca bir numara kalmıştı.

Norman Jewison genç yeteneklerden kurduğu kadrosuyla filmi 1973'te çektiğinde Sovyetler Birliği'nin Afganistan işgalinden, sokaklardaki ahlaki dejenerasyona ve militarist söyleme kadar bazı 'modern' dokundurmalar da hikayeye eklemişti. Filmin bir müzikalin sahne sınırlamaları dezavantajını en kolay aşabilen uyarlamalarından biri olduğunu söylemek mümkün... Hatta bilinmez bir çölün ortasına bir karnaval otobüsüyle gelen çiçek çocuklarının Webber'in müthiş 'uvertür' ü ile hazırlanıp müzikali oynamaya başlamaları çok iyi fikir... Finalde çarpmışa gerilmiş İsa'yı arkalarında bırakıp yorgun bir şekilde orayı terketmeleri de... 70'ler Amerikan sinemasının önemli yönetmenlerinden biri olan Norman Jewison'ın başarılı mizansenlerle süslediği filmin başrolünde gerçek bir rock müzisyenini düşünmemiş olması ise küçük bir nazar boncuğu sayılabilir... 'İhanetçi havari' Judas rolündeki Carl Anderson, Hz. İsa'yı yargılayan Pontius Pilate rolündeki Barry Dennen'in ve tabi ki albümde de Maria Magdalene'yi seslendiren Yvonne Elliman'ın filmdeki performansları o kadar iyi ki; yakışıklı bir genç olmasına rağmen rolünün içinde fazlasıyla kırılğan duran ve müzikal performans olarak da Ian Gillan'ı bir hayli aratan Ted Neeley zayıf kalıyor ne yazık ki... Webber bir röportajında Freddie Mercury'nin bu rol için en uygun isim olduğunu belirtmişti oysa... [1]

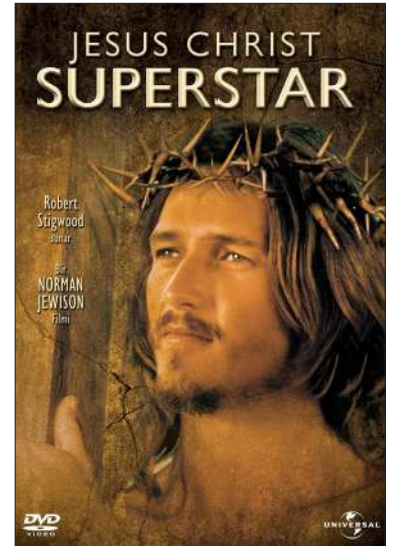

Başrol oyuncularını dışındaki dansçı gençler de -özellikle "Simon Zealotes" şarkısında- tüm koreografilerde çok iyiler...

Hiç olmazsa bu filmlerin DVD baskılarında biraz ekstra içeriklere de önem verilse... DVD'de ekstra namına hiçbir şey yok...

YÖNETMEN Norman Jewison
OYUNCULAR Ted Neeley, Carl Anderson, Yvonne Elliman, Barry Dennen
YAPIM/SÜRE 1973 ABD, 102 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD İng. (T.A.)
ŞİRKET As Sanat (Universal)

1970'lerin ünlü rock operasını usta yönetmen Norman Jewison perdeye başarıyla uyarlamıştı...

BİR ZAMANLAR ANADOLU'DA

ORJİNAL ADI Nuri Bilge Ceylan

YÖNETMEN Joe Johnston

OYUNCULAR Muhammet uzuner,

Yılmaz Erdoğan, Taner Bırsal,

Ahmet Mümtaz Taylan, Fırat Tanış

YAPIM/SÜRE 2011 Tr – Bos. Hersek, 150 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon (İmaj)

Tekrar tekrar
izlemek için, her
sinemaseverin evinde
bulunmayı hak eden
bir film...

DVD'Sİ RAFLARDA YER ALMAYA BAŞLADIĞI GÜNLERDE BİR ZAMANLAR ANADOLU'DA ile ilgili yaşanan iki gelişme, filme dair bir fikir vermek için önemli. Biri, Sinema Yazarları Derneği'nin her yıl verdiği ödüllerin 44'üncüsünde "Bir Zamanlar Anadolu'da"nın 'en iyi film' ve 'en iyi yönetim'in de aralarında olduğu çok sayıda ödülü toplayarak damgasını vurması, diğeri ise Türkiye'nin aday adayı olan filmin 'yabancı film' dalında Oscar adaylarının açıklandığı 9'luk listeye girememesi. "Bir Zamanlar Anadolu'da"nın, yılın bütün filmleri arasından eleştirmenlerin çoğunluğu tarafından böylesine alkışlanması, sinemasal niteliğine ilişkin önemli bir veri. Bunun yanında, Oscar adaylığında şans bulamaması için yapılan en yaygın değerlendirme, Hollywood estetiğine alışık seyirciye de belli ki izlemesi güç gelmesi. Oysa iki buçuk saatlik bir ceset arama macerası sırasında ortaya dökülen ölümler ve yaşamlar, kendini sinemanın büyüüne ve Anadolu insanının karakterinin derinliklerine kaptırmaya hazır seyirciye gerçek bir sinema

şöleni sunmaya aday. Çözünsüz dertleriyle memnun olmadıkları hayatlarıyla kalakalmış erkeklerin hüznü, filmin her yeni sahnesinde seyirciye daha çok eşlik eder oluyor. Bir zamanlar Anadolu'da yolları kesişen bu adamlara kalsa, dertlerin en büyük kaynağı kadınlar, ama yolculukları bu inanışlarını doğruluyor mu? Bir önceki filmi "Üç Maymun"da yönetmenle birlikte çalışmaya başlayan Ercan Kesal'a ait bir öyküye dayanan film, Ceylan'ın her zamanki görkemli kadrarlarına ve kederli karakterlerine, daha sıkı bir anlamlılık ve insanilik ekleyen bir yapım olarak filmografisinde yerini aldı. Birbirine benzeyen tepeler, muhtarın evindeki yemek, rüya ve nihayet otopsi, unutulacak gibi olmayan sahnelerin birkaçı. Tekrar tekrar izlemek için, her sinemaseverin evinde bulunmayı hak eden bir film, "Bir Zamanlar Anadolu'da". [2]

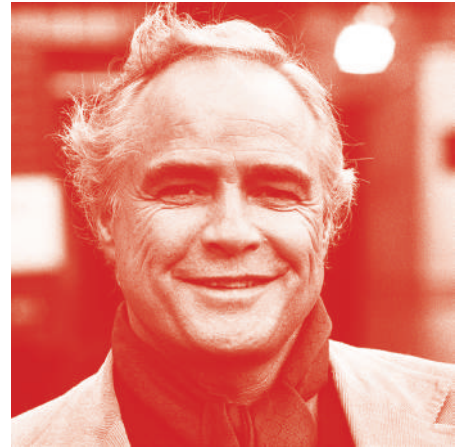
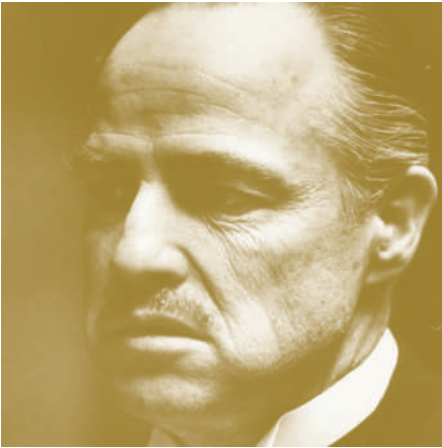
Doktor rolündeki Muhammet Uzuner'den başlayarak tüm oyuncular, her yeniden izleyişte daha da göz kamaştırarak.

Küçük ekranda izlendiğinde, filmin birçok kadrarının görkeminden çok şey kaybedeceği muhakkak.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YASTIK SOHBETİ

ORJİNAL ADI Pillow Talk
YÖNETMEN Michael Gordon
OYUNCULAR Rock Hudson, Doris Day,
 Thelma Ritter, Nick Adams
YAPIM/SÜRE 1959 ABD, 98 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD İng. (T.A.)
ŞİRKET As Sanat (Universal)

Bu klasik Amerikan
 romantik komedisinde
 en çok da
 Doris Day'i izlemek
 keyif veriyor...

KLASİK DÖNEM HOLLYWOOD YILDIZLARINI BİRKAÇ SIFATLA TANIMLAMAK NE KADAR kolay geliyor insana. Marilyn Monroe hem saf hem seksi, Audrey Hepburn zarafet timsali, Katherine Hepburn, maskülen ve dediğim dedik vs. Ama tüm bu oyuncuların durumlarının, bir gölge oyununda belli başlı tiplerini temsil etmekten çok daha komplike olduğunu görebilmek için filmografilerine şöyle bir göz gezdirmek yeterli. Misal, Doris Day, ideal ev kadını, şefkatli anne olmakla yetinseydi eğer bu filmdeki seksüel imalarla dolup taştan hınzır diyalogların bir parçası olmayı tercih eder miydi hiç?

Yanlış anlaşılmasın: Kendinden hiç beklenmedik bir rolle çıkıp kalıplarını parçalama arzusundan çok daha ince bir iş, Day'ın yaptığı... O yine usturuplu tayyörü, sevimli suratı, bekalet konusundaki ciddiyetiyle bir iffet sembolü. Ama telefon hatlarının karışması sonucu tanışmak durumunda kaldığı 'çapkın ötesi' Rock Hudson'ın oyunlarını faş edecek kadar durumun farkında. Seksüel imaların altından kalkabilecek kadar da

gözünü budaktan sakınmıyor.

Doris Day mimikleriyle, tonlamalarıyla hem ona biçilmiş kaftanla dalgasını geçiyor hem de bu konumunun keyfini sürüyor. Kendisinden daha çetrefil bir konumdaki Rock Hudson'la paslaşmaları, klasik Hollywood romantik komedilerinin tüm eğlencesini örnekler nitelikte. "Yastık Sohbeti"ni temel alan pastiş komedi "Aşka Veda"da Rennee Zelwegger ile Ewan McGregor, perdenin bölündüğü meşhur telefon sahnelerinin parodisinde farkında olmadan birbirleriyle seks yapar gibi görünürler. O da eğlencelidir ama "Yastık Sohbeti"nin eğlencesi biraz da bunu gösterememesinden ileri gelir. Malum, romantik komedilerde çatışmanın temeli, ister tavşan frekansında biraraya gelebilsinler, isterse de eli diğerinin eline değmesin, çiftlerin bir türlü tam anlamıyla kavuşamamasıdır. [1]

Doris Day'in yardımcısı Alma rolündeki Thelma Ritter'in başarılı performansı, 'Yastık Sohbeti' nin en başarılı özelliklerinden biri.

Aralarındaki kimyaya diyecek bir şey yok ama Rock Hudson bazı sahnelerde Doris Day'in karizmasına yenik düşüyor...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

ÜÇ

ORJİNAL ADI 3

YÖNETMEN Tom Tykwer

OYUNCULAR Sophie Rois, Sebastian Schipper,
David Striesow, Annedore Kleist

YAPIM/SÜRE 2010 Almanya, 119 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Almanca (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

Alman sinemasının
'harika çocuğu'
Tom Tykwer'den
cesur bir 'üçlü ilişki'
manifestosu.

YAŞLA BİRLİKTE USLANDIĞI SANILSA DA, KİM DEMİŞ "KOŞ LOLA" NIN (LOLA RENNT) yönetmeni duruldu diye? "Uluslararası"

(The International) ile performansında düşme görülse de, geçen yıl çocuk sahibi olsa da Tykwer aynı Tykwer... Üstelik "3"te ele aldığı temalar, tam da durduğu yerin göstergesi. 40'lı yaşlarını süren yönetmen, filmde de aynı dönemi sıkıntılarla, hastalıklarla, ölümlerle atlarmaya çalışan bir çifti merkeze yerleştiriyor. Türlü faktörlerin etkisiyle cinsellikleri de çoktan bitmiş olan Hanna ve Simon, tesadüfen hayatlarına giren bir erkeğe; Adam'a tutuluveriyorlar. Hanna kocasından alamadığı cinsel hazzı yıllar sonra yeniden keşfederken, Simon da hayatında ilk defa hemcinsiyeli ilişkiye giriyor. Birbirlerinden habersizce biseksüel Adam'la yaşadıkları bu ilişkinin varacağı nokta ise, filmde saklı...

Daha 1968'de Pasolini'nin "Teorema" (Teorema) adlı yapıtında ele aldığı 'bir ailenin içine girip tüm bireylerle beraber olarak onların hayatını değiştiren adam' temasını günümüze, Almanya'ya

ve çocuksuz bir çiftte adapte etmiş gözükten Tykwer, modern ilişkiyi sorgularken aynı zamanda bizlere de ahlak, aile, sadakat, eşcinsellik gibi konuları sorguluyor bir yandan.

Filmin anahtar cümlesi diyebileceğimiz 'biyolojinin deterministik fikirleri'; kendimizi kalıplara hapsedmemizin de şifresi aynı zamanda. Daha bebekken yatırıldığımız yatağın rengi ve şekliyle bile kadın-erkek rollerinin üzerimize giydirildiğinden ve toplum karşısında bu rollere uygun yaşamamız gerektiğinin dayatıldığından dem vuran film, karşı cinsle olsun hemcinsimizle olsun, yaşanabilecek ilişkilere illa bir isim vermemiz gerekmediğini söylüyor sanki. Başroldeki üç oyuncunun rahat performansları, Tykwer'in alametifarikası 'vurgulayıcı' müzikler ve cesur anlatım dili, filmi özel kılan diğer unsurlar. [1]

Adam rolündeki David Striesow, hem dişi hem erkek özellikleri taşıyan fiziğiyle filmin merkezine tam yakışmış.

Finalde, üçlü ilişkinin varabileceği noktaya ilişkin çözüm, herkese makul gelmeyebilir.

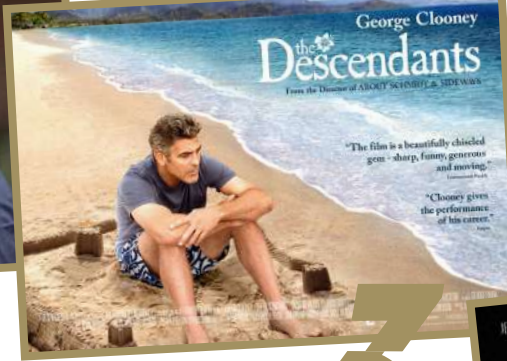
www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

5

1

1 - Arka Pencere

facebook Anketleri-7

facebook sayfamızdaki anketlerin yedincisinde, "2012'de izlemeyi en çok beklediğiniz film hangisidir?" diye sormuştuk. Anket sonucuna göre, dergimizde olduğu gibi Christopher Nolan'ın "The Dark Knight Rises"ı ilk sırayı alırken, Peter Jackson'ın "The Hobbit: An Unexpected Journey"si ikinci, Ridley Scott'ın "Prometheus"u da üçüncü sırada kendilerine yer buldular.

facebook.com/arkapenceredergi

2 - Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri 2012

Amerikalı eleştirmenlerin bu yılki seçimi "Artist" (The Artist) oldu. 'En iyi film'in yanı sıra, Michel Hazanavicius'a 'en iyi yönetmen' ödülü getiren yapım, müzik ve kostüm tasarımı ödülleri de müzesine götürdü. George Clooney'nin "Senden Bana Kalan"la (The Descendants) 'en iyi erkek oyuncu' seçildiği törende, Viola Davis de "Duyguların Rengi"yle (The Help) 'en iyi kadın oyuncu' ödülüne değer bulundu.

3 - Altın Küre Ödülleri 2012

69. Altın Küre'lerde 'dram' dalında "Senden Bana Kalan" (The Descendants) ipi önde göğüslerken, 'müzikal/komedi' dalındaysa gecenin galibi "Artist" (The Artist) oldu. 'En iyi erkek oyuncu' dallarında da bu iki filmin aktörleri, yani George Clooney ve Jean Dujardin aldı ödülleri. Kadın oyuncular da ise Meryl Streep ve Michelle Williams'dı kazananlar.

4 - 44. SİYAD Türk Sineması Ödülleri

Törene bu yıl, beklendiği gibi Nuri Bilge Ceylan'ın "Bir Zamanlar Anadolu'da"si damgasını vurdu. Aday olduğu sekiz daldan altısını, 'en iyi film' de dahil olmak üzere kazanan filmi, iki oyuncu (Ayberk Pekcan ve Nazan Kesal) ödülüyle Tayfun Pirselimoglu'nun "Saç"ı takip etti. "Press", "Dedemin İnsanları" ve "Kar Beyaz" da birer ödülle döndüler geceden.

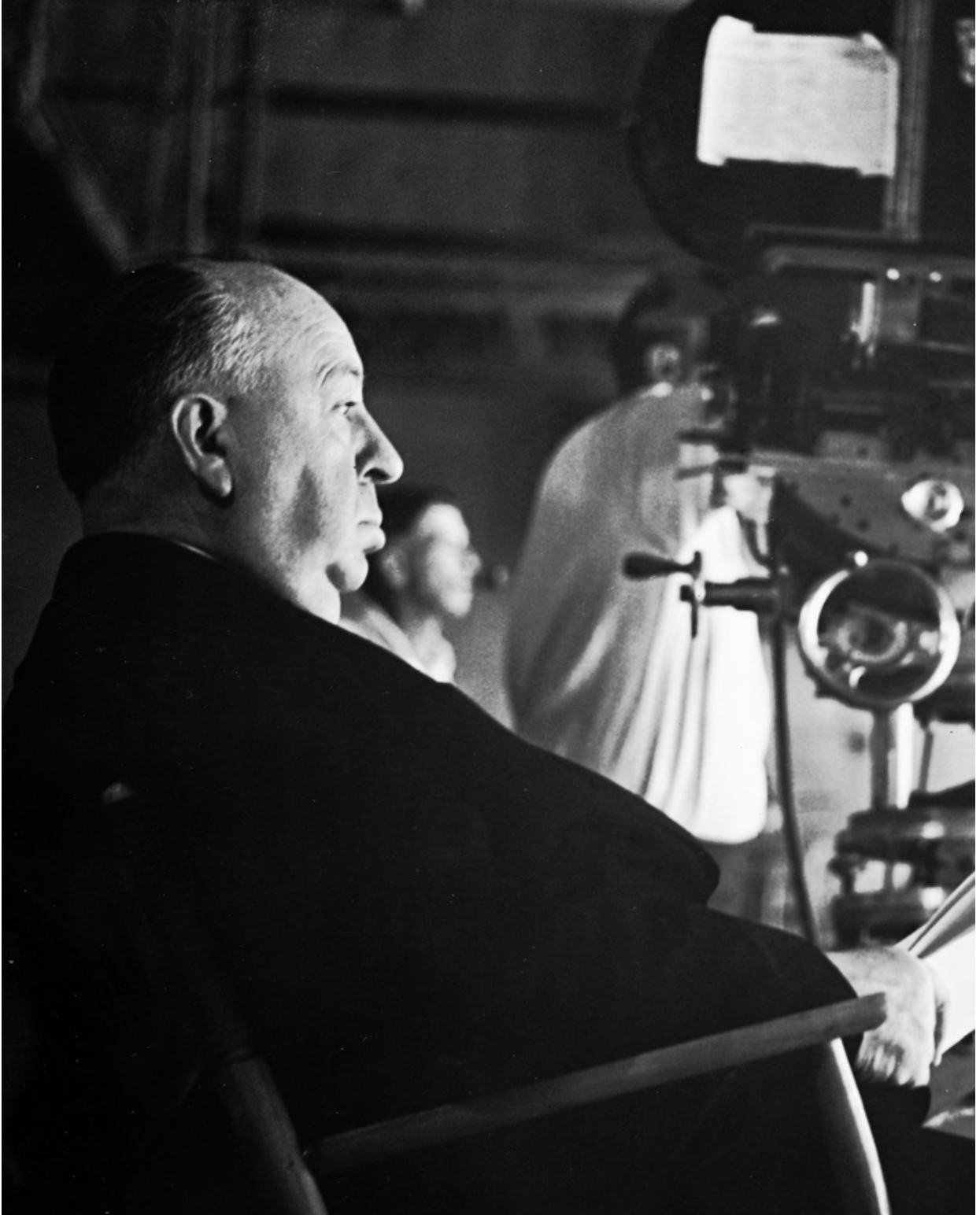
5 - SİYAD'ın yabancı film seçimleri

SİYAD'ın 2011'in yabancı filmler değerlendirmesinden birinci olarak çıkan filmse, İranlı yönetmen Asghar Farhadi'nin enfes çalışması "Bir Ayrılık" (Jodaeiye Nader Az Simin) oldu. Martin Scorsese'nin pek sevgili "Hugo"sunun ikinciliğe oturduğu seçimlerde, Mike Leigh imzalı "Ömrümüzden Bir Sene" (Another Year) üçüncülüğe, Dardenne kardeşlerin "Bisikletli Çocuk"u (Le Gamin Au Vélo) dördüncülüğe, Darren Aronofsky'nin "Siyah Kuğu"su (Black Swan) da beşinciliğe uzandı.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 ROCK FM 94.5'DE

“ Genellikle filmlerdeki casuslar birisinden kurtulmak istediklerinde, pek öyle büyük önlemler almazlar. Adamı ya vururlar ya da ıssız bir yere götürüp arabasını yüksek bir tepeden yuvarlayarak ölümüne kaza süsü verirler. 'Aşktan da Üstün'de (Notorious) casuslara daha akılcı kötülükler yaptırmaya çalıştım.”

Alfred Hitchcock